

Kremasie – 'n opsie vir Christene?

Uit die vorige artikels is dit duidelik dat die praktyk van kremasie nie bloot 'n reaksie op omstandighede soos te min spasie of gesondheidsredes is nie. Dit is naïef om te dink dat die praktyk van kremasie slegs berus op praktiese gronde. Dit word grotendeels bepaal deur hoe ons dink oor die lewe van die mens en die gesag van die Skrif. Die Skrif gaan ons voor in die begrawe van die liggaam na sterwe.

Die praktyk van kremasie neem ook in Suid-Afrika toe. Selfs onder verskillende kerkgemeenskappe begin hierdie praktyk steeds meer ingeburger raak. Ons sien dat verassings-gedenkmure by al hoe meer kerke in ons land populêr word. Baie mense verkies dit om na die verassing die as in die see of op ander plekke te strooi. Die nihilisme wat God dood verklaar en geen uitsig vir die mens se lewe het nie, vorm die grondslag van hierdie praktyk.

Teoloë soos wyle Prof. Heyns¹ skryf oor aanvaarding van beide begrawe en verassing as manier om met die dooie menslike liggaam om te gaan.

In hierdie artikel wil ons kyk wat die die HERE in sy Woord aan ons openbaar oor die manier hoe om die dooie menslike liggaam te hanteer.

Dit is duidelik dat die Bybel nie onverskillig staan teenoor die dooie menslike liggaam nie. Die begrawe van die dooie menslike liggaam is die manier hoe die Skrif ons voorgaan om ons dooies te hanteer.

Ons lees in die Skrif van talle voorbeelde waar mense begrawe word. Lasarus, een wat baie na aan die Here Jesus gelewe het, is na sy sterwe begrawe. Dit is uit dié graf waaruit Christus hom dan ook opwek (Johannes 11).

Die HERE skryf die begrafnis ook voor as manier om die dooie menslike liggaam te hanteer². Selfs iemand wat die doodstraf ontvang vanweë 'n sekere misdaad, moet begrawe word. Dit geld selfs vir 'n misdadiger wat so swaar gesondig het, dat sy liggaam na die steniging nog 'n ruk aan 'n paal moes hang. Sy liggaam mog nie aan die paal oornag nie, maar moes sekerlik nog dieselfde dag begrawe word (Deuteronomium 21:22).

Ons lees in Deuteronomium 34:5 en 6 dat die HERE self die liggaam van Moses op die berg Nebo begrawe nadat hy gesterf het. Hy het nie saam met die volk in die land Kanaän ingetrek nie. Ons lees dat die HERE hom in die dal in die land Moab, teenoor Bet-Peor, begrawe het.

Ons lees van Josef wie se gebeente, nadat hulle hom gebalsem het, saamgeneem is na die beloofde land en daar begrawe is (Genesis 50:25-26, Josua 24:32).

Jesus Christus word ook begrawe. Die HERE laat sy beloftes in vervulling gaan deur die liggaam van Christus nie aan die willekeur van die Joodse leiers oor te gee nie (Jesaja 53:9). Josef van Arimatea, 'n ryk man, kry toestemming om die liggaam van Christus te begrawe. Johannes beskryf die begrafnis van Jesus in hoofstuk 19:40: *'En hulle het die liggaam van Jesus geneem en dit in doeke toegedraai saam met die speserye, soos die gewoonte van die Jode is om te begrawe.'*

In Handeling 9:37 lees ons van die Christene in Joppe wat hul suster in die Here, Tabita, versorg en in die bovertrek neergelê het, nadat sy gesterf het.

Die begrawe van die liggaam geskied volgens die Skrif altyd met die uitsig na die opstanding van die liggaam. Paulus sluit baie sterk hierby aan in 1 Korintiërs 15. Ook die Ou Testament spreek al daarvan. Ons lees in Jesaja 26:19 oor die belofte van die HERE: *'U dode sal herlewe, my lyke sal opstaan.'* Die dode wat in die HERE gesterf het behoort aan die HERE.

Die Skrif bevat baie konkrete beloftes oor die opstanding van die liggaam. Verbondsbeloftes van die HERE. Hierdie beloftes is net so seker as al die ander beloftes wat Hy in sy Woord aan sy kerk gee. Hier is enkele voorbeelde:

- *Want as ons gelykvormig geword het aan Hom in sy dood, **sal** ons dit tog ook wees in sy opstanding* (Romeine 6:5).
- *Want ons weet dat Hy wat die Here Jesus opgewek het, ons ook deur Jesus **sal** opwek en saam met julle voor Hom **sal** stel* (2 Korintiërs 4:14).
- *As ons dan saam met Christus gesterf het, glo ons dat ons ook saam met Hom sal lewe* (Romeine 6:8).

Elke gelowige se graf staan onder die koepel van hierdie beloftes. Beloftes van 'n troue Verbondsgod, wat geeneen van sy beloftes onvervul laat nie.

Paulus illustreer hierdie vaste belofte in 1 Korintiërs 15. Ja, die Gees gebruik die beeld van die saadkorrel en die begrawe van die liggaam om ons te troos. God is trou aan sy beloftes!

'n Natuurlike liggaam word gesaai, 'n geestelike liggaam word opgewek. Daar word gesaai in oneer, maar opgewek in heerlijkheid.

(1 Korintiërs 15:43,44)

As Paulus in 1 Korintiërs 15 die saadkorrel wat eers geplant word en sterf voordat die koring opkom, vergelyk met die opstanding van die liggaam, sluit hy aan by die begrawe van die liggaam en beslis nie by verassing nie.

Daar lê troos in die begrawe van die liggaam. Kyk maar na die saadkorrel. Die korrel word eers geplant en sterf voordat die koring opkom. So is dit met die begrawe en opstanding van die liggaam. Om 'n gelowige te begrawe spreek dus heel konkreet oor die belofte van die opstanding van die liggaam. Trouens, ons is profeties besig as ons 'n broeder of suster begrawe. Ons bely dat die opstanding wat met die begrawe van die liggaam nie vir ons sigbaar is nie, tog sekerlik werklikheid word. Begrawe met die beeld van 1 Korintiërs 15 in gedagte is 'n geloofsdaad.

Ons begrawe die dooie liggaam dus omdat God dit wil en omdat daarvan 'n belydenis uitgaan. Teen dit wat voor oë is, ontbinding en vertering, bely ons nogtans en sê ons agter God se beloftes aan: Ek glo aan die opstanding van die liggaam. Die dooies van die HERE sal herlewe.

Daarom begrawe ons soos die Skrif sê en bely God se belofte in 'n wêreld waar die mens nie meer glo in die Skepper en Herskepper van hemel en aarde nie. Die graf word oorkoepel deur die beloftes van die God van die verbond. Sy beloftes is waar en seker.

Deur ons dooies in die Here te begrawe, getuig, bely en glo ons dat die God wat hemel en aarde gemaak het, ook hierdie uiteindelik ontbinde liggaam onverganklik sal opwek.

As ons begrawe, gooi ons die graf met grond toe. Ons plant die liggaam soos 'n mens 'n saadjie plant. Om te begrawe is om te plant. Ons plant met die sekere wete van die opstanding. Hierdie planting is belangrik. Daarmee wil die Here ons troos en ons belydenis in die wêreld instuur: Ons plant in oneer, in verganklikheid, maar soos wat die boom uiteindelik opkom na die plant van die saadjie, so sal 'n onverganklike liggaam uit die graf opgewek word. Daar word opgewek in heerlijkheid en krag. Die graf is daarom 'n teken van ons belydenis van God se verlossing van die liggaam³.

Sal ons daarom ons dooies verbrand? Nee, dit is nie die Here se wil nie. Hy wil via die graf vir ons wys op Christus en sy werk van herskepping in die opstanding van die liggaam.

JM Boon

© 2014

www.christelikebiblioteek.co.za

¹ Heyns JA. *Teologiese etiek*. Pretoria: NG Boekhandel. 1982, bl 509-510.

² Visser JR. Die skrif oor begraving en verbranding. *Die Joernaal vir Etiese Medisyne*. 1(1), 1999:43.

³ Durand MC. Die Skrif oor die dooie liggaam. *Die Joernaal vir Etiese Medisyne*. 1(1), 1999:51.